

Kể về một lần mắc lỗi khiến bố mẹ phải phiền lòng

BÀI LÀM

Có ai đó đã từng nói: “Nếu cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nâng cả thế giới này lên”. Đối với tôi, mẹ chính là điểm tựa để tôi vượt qua những khó khăn, thách thức của cuộc đời. Mẹ cũng chính là người quan trọng và tôi yêu nhất trên đời này! Thế nhưng, đã có lần tôi khiến mẹ phải phiền lòng.

Mẹ tôi năm nay khoảng 45 tuổi. Mẹ không cao lắm nhưng dáng dong dỏng, thanh thoát. Mọi người trong nhà ai cũng khen mẹ đẹp vì vậy bố con tôi đã trao tặng cho mẹ danh hiệu “hoa hậu nhà”. Những lúc như thế mẹ luôn mỉm cười hạnh phúc. Mẹ có một vẻ đẹp dịu dàng toát ra từ nét mặt. Mái tóc mẹ dài đen óng, luôn được mẹ cặp lên gọn gàng. Đôi mắt đen láy, luôn dõi theo từng “bước chân” của các con trên con đường trưởng thành. Mẹ ăn nói rất duyên bởi giọng nói của mẹ truyền cảm. Hồi bé, ngày nào mẹ cũng đọc truyện cho tôi trước khi đi ngủ. Tôi yêu giọng nói của mẹ tôi lắm! Tôi yêu mẹ và luôn nghe lời để mẹ không phải phiền lòng. Thế nhưng, vì sự bông bột của mình, tôi đã khiến mẹ phải buồn.

Tôi sinh ra và lớn lên ở nông thôn cũng như nhiều đứa bạn cùng trang lứa. Đồ chơi của tôi là những que truyền, những con vật được làm từ giấy từ lá. Những thứ đồ chơi tự tạo dù chóng hỏng nhưng chúng tôi vô cùng thích thú. Khi xem ti vi tôi thấy có nhiều đồ chơi đẹp quá, tôi luôn ao ước mình có một con gấu bông xinh đẹp. Một lần theo mẹ đi mua sách, tôi nhìn thấy một chú gấu bông xinh xắn nằm trong tủ kính. Gấu bông có mái tóc màu vàng, đôi môi đỏ thắm với chiếc váy hồng đáng yêu. Tôi đứng lại nhìn gấu bông và ao ước có được nó. Tôi định xin mẹ để mua nhưng chưa dám thì chợt tiếng cô bán hàng vang lên:

- Chị ơi tiền sách của chị hết 750 nghìn.

- Nhiều thế hả cô? Mẹ ngập ngừng một lúc rồi lấy tiền ra trả. Thế là tôi đành phải cất ý định xin mẹ mua gấu bông.

Không hiểu sao từ hôm đó chú gấu bông xinh xắn luôn chập chờn trong giấc ngủ của tôi. Tôi khao khát được bế gấu bông, được trò chuyện và chơi với nó. Tôi quyết tâm có bằng được chú gấu bông mặc chiếc váy hồng đó. Tôi nghĩ hay nói với mẹ nhưng lại sợ mẹ không cho. Chợt tôi nghĩ tới con lợn đất mà hai chị em đã nuôi từ lâu định sẽ mổ khi chị gái tôi đỗ đại học: mình lấy tiền trong lợn đất chắc mẹ chẳng biết đâu. Nghĩ là làm chiều hôm đó tôi được nghỉ học ở nhà một mình, tôi liền kêu tiền trong lợn đất được 200 nghìn rồi chạy vội ra cửa hàng. Cô bán hàng cho gấu bông vào một chiếc túi thật đẹp rồi tươi cười nói “Lần sau cháu lại đến nữa nhé!”

Khi mua được con gấu bông lòng tôi xôn xao muốn mở túi và chơi với gấu bông ngay lập tức nhưng lại nghĩ: “nếu mở ở đây mẹ đi qua mà nhìn thấy thì mẹ sẽ mang con gấu bông trả lại cho cửa hàng mất. Vì vậy, tôi nhanh chóng chạy về nhà mở túi ra để chơi với gấu bông. Tôi say sưa ngắm gấu bông một lúc, chợt nghe thấy tiếng cạch cộp, tôi vội quá không biết giấu gấu bông vào đâu đành để nó ở dưới gầm giường. Mẹ về, mẹ hỏi:

- Sao con hốt hoảng thế? Chắc lại làm mất cái gì phải không?

- Không! Không con chẳng mất cái gì cả...Tại con quên chưa cắm cơm...

- Thôi đi cắm cơm nhanh lên khỏi chị về.

- Vâng...! Vâng...!

Hôm đó là ngày chủ nhật, tôi được nghỉ còn chị tôi thì đi học thêm. Vì trời mưa rất to nên mẹ nghỉ không đi bán hàng, tôi với mẹ ở nhà dọn nhà.

- Mẹ tôi nhìn thấy dưới gầm giường có một chiếc túi liền mở ra thì thấy chú gấu bông. Mẹ gọi tôi vào rồi hỏi:

- Con gấu bông này ở đâu vậy con?

Tôi ngập ngừng trả lời:

- Dạ...dạ...bạn con cho ạ!

Mẹ không nói gì chỉ thở dài. Lúc đó trời ngớt mưa nên mẹ cầm quang gánh đi bán hàng. Tôi ở nhà đi đi lại lại vòng quanh nhà, trong đầu cứ trần trở suy nghĩ về việc nói dối mẹ. Tôi ngồi vào học bài rồi lại thấp thỏm ngóng mẹ về. Đến 10 giờ, mẹ mới về nhưng gánh hàng chẳng bán được mấy. Nhìn vẻ mặt buồn rầu của mẹ tôi ăn năn, hối hận vô cùng. Nhưng chẳng đủ can đảm để nói ra sự thật.

Chiều hôm sau đi học về, tôi quyết định nhận lỗi với mẹ. Bước vào nhà, tôi bắt gặp dáng mẹ gầy guộc ngồi bên cửa sổ, đôi mắt buồn nhìn xa xăm chân trời. Nước mắt tôi không hiểu tại sao cứ chực chờ rơi xuống. Trong lòng tôi không còn sự hồi hộp mà thay vào đó là tình yêu với mẹ và lòng dũng cảm tiến lại gần mẹ, gọi:

- Mẹ ơi!

Mẹ vội vàng lau nước mắt rồi quay lại nhìn tôi. Mẹ mỉm cười và ôm tôi vào lòng như lúc còn nhỏ. Tôi đã không cầm nổi nước mắt:

- Mẹ...ơi...con...xin...lỗi...

Chưa đợi tôi nói hết câu mẹ đã ngăn lại:

- Con gái yêu của mẹ, con không cần phải nói gì thêm nữa, mẹ đã biết tất cả rồi. Con biết nhận lỗi và sửa lỗi là mẹ vui rồi. Đây là lần đầu tiên nên mẹ con mình xí xóa nhé! Mẹ cũng xin lỗi vì không lo đầy đủ cho con.

- Không mẹ ơi, thế là đủ rồi, con chỉ cần tình yêu thương của mẹ thôi.

Hai mẹ con tôi ôm nhau thật chặt. Sau khi nhận lỗi với mẹ, tôi thấy lòng nhẹ nhõm vô cùng.

Chuyện xảy ra đã rất lâu rồi nhưng tôi còn nhớ mãi. Sự nhẹ nhàng, ấm áp của mẹ đã khiến tôi nhận ra một bài học quý trong cuộc sống: dũng cảm nhận lỗi và biết sửa sai. Cảm ơn mẹ đã dạy cho con thật nhiều những bài học bổ ích.

Đúng như nhà thơ Êxênin từng viết: “Chỉ mẹ là niềm tin, là ánh sáng diệu kì/ Chỉ mình mẹ giúp đời con vững bước/ Mẹ thân yêu hãy yên lòng mẹ nhé/ Đừng muộn phiền quá đỗi vì con”. Rồi đây, con sẽ trưởng thành và sẽ trở thành người tốt theo lời mẹ dạy. Nhưng dù có lớn khôn thì mẹ vẫn mãi là người mà con tin yêu và trân trọng nhất cuộc đời này!

Bài viết gốc: <https://chuyentauvanhoc.edu.vn/ke-ve-mot-lan-mac-loi-khien-bo-me-phai-phien-long>